

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΙ- ΠΟΛΕΜΟΙ-ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

Οι ιαχές του πόλεμου και των εθνικισμών κυκλώνουν όπο τον πλανήτη και τον παραδίδουν σε μια εποχή πρωτόγνωρης βαρβαρότητας. Το δόγμα του πόλεμου εναντίον όλων δεν γνωρίζει συμμάχους, φίλους και γείτονες. Βλέπει μόνο τα συμφέροντα που θα επικρατήσουν την επόμενη μέρα της καταστροφής, γνωρίζει μόνο καθεστώτα έκτακτης ανάγκης που θα επιβάλουν περιφράξεις και εξαιρέσεις σε κοινωνικά κομμάτια που θα κριθούν περιττά. Η Κρίση των κοινωνιών μας, του πολιτικού-οικονομικού συστήματος, ψάχνοντας να βρει διεξόδους θα ζωντανέψει και θα ενισχύσει ό,τι πιο αισχρό έχει παράξει ποτέ η ανθρωπότητα: τους διάφορους εθνικισμούς, την θρησκοληψία, τον ρατσισμό, την πατριαρχία, τον φόβο, το μίσος, τον πόλεμο.

Σ' όλον τον πλανήτη για να ακολουθήσουμε το δρομολόγιο του κέρδους των αφεντικών θα χρειαστεί να διασχίσουμε τα νεκροταφεία των πολέμων, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα ερείπια που αφήνουν πίσω τους οι "ανθρωπιστικές" και "αντιτρομοκρατικές" επεμβάσεις των πολεμικών μυχανών. Θα χρειαστεί να κλείσουμε τα μάτια στην απελπισία των ξεριζωμένων, στο ξεκλήρισμα της φύσης και των επόμενων γενεών που αφήνει η υπόσχεση της ανάπτυξης. Θα χρειαστεί να σχίσουμε τις σημαίες των κρατών που σαν πέπλα προσπαθούν να κρύψουν από τα μάτια μας τα συμφέροντα των αφεντικών. Και θα φθάσουμε στην βία που συγκρατεί με θεσμούς και νόμους, την πηγή του κέρδους: την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Στην δική μας γειτονιά, στην πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης, τα Βαλκάνια, στη λεκάνη της Μεσογείου, τα κράτη και οι ενώσεις τους ανταγωνίζονται για το ποιός θα έχει τον πρώτο πόλο στη μοιρασία των εδαφών, για το ποιός θα χαράξει τους νέους ενεργειακούς δρόμους και τις εμπορικές οδούς που θα τροφοδοτήσουν την καπιταλιστική ατμομηχανή, για το ποιά κεφάλαια θα ωφεληθούν και ποιά θα εξοντωθούν στον πόλεμο ισχύος που επιβάλλουν οι αποκλειστικές οικονομικές ζώνες (AOZ). Ανταγωνίζονται για το ποιός παίρνει τις αποφάσεις σε τούτο τον πλανήτη.

Όμως τα κεφάλαια δεν έχουν ούτε θεούς ούτε έθνη ούτε πατρίδες.

Ο σύγχρονος ιδεολογικός πόλεμος διεξάγεται με παλιά και νέα εργαλεία κοινωνικής προπαγάνδας. Από τις θρησκείες και τους (παρα)κρατικούς μυχανισμούς έως τα ΜΜΕ και την διαδικτυακή παραπληροφόρηση, διαμορφώνονται φοβικές κοινωνίες έτοιμες να αποδεχθούν νέα ολοκληρωτικά μέτρα και περισσότερο έλεγχο, έτοιμες να προστέξουν στον πόλεμο των κυρίαρχων για την ασφάλεια των αστικοδημοκρατικών αξιών τους. Κι όλη αυτή η συνθήκη διαμορφώνεται από πολύ νωρίς, από τις πρώτες κιόλας τάξεις της εκπαίδευσης. Ο εκπαιδευτικός μυχανισμός δεν μπορεί, όσο κι αν διατρανώνεται, να λειτουργήσει ουδέτερα και ελεύθερα. Και αυτό γιατί κάθε παιδί διδάσκεται άκριτα κι όπως του πλασάρεται την ένδοξη ιστορία του έθνους του και να την υμείς μέσα από σχολικές εορτές και παρελάσεις, να θεωρεί τον εαυτό του απόγονο εθνικών «πρώων». Ένας αντίστοιχος ήρωας οφείλει να αποδειχθεί και αυτός όταν θα κληθεί να στελεχώσει τις τάξεις του ελληνικού στρατού, φέροντας περήφανα το όπλο του, υποσχόμενος πίστη και αφοσίωση σε μια κίβδοπλη και αιματηρή ιδέα που λεγεται έθνος. Και από όλη αυτή τη μαγιά δε θα μπορούσε να λείπει ένας δομικός πυλώνας του ελληνικού έθνους, αυτός της θρησκείας. Με τις αφηγήσεις της συμβάλλοντας στην κατασκευή του εθνικού ιδεολογήματος, αποκρύπτοντας τις διαφορετικές κοινωνικές θέσεις, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση της ταυτότητας του Έλληνα, ορθοδόξου, χριστιανού, οικογενειάρχη ως της μόνης αποδεκτής, αναθλιούστης ανά τους αιώνες και συνεκτικής του κοινωνικού ιστού. Παράλληλα, ενισχύεται ο εθνικός φανατισμός, ο μεγαλοϊδεατισμός και η απάθεια μπροστά στην ασφυκτική καθημερινότητα που γίνεται πιο ορατή από ποτέ. Και παρόλα αυτά ο μύθος της εθνικής ανάπτυξης, καταφέρνει και προσαρτεί στο πολεμικό της άρμα κοινωνικά κομμάτια που δεν έχουν πραγματικά τίποτα να περιμένουν από αυτή.

Στην Ελλάδα, τα συμφέροντα των ιθαγενών και των πλανητικών αφεντικών έχουν βρει στο σχήμα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ Τον ιδανικό εφαρμοστή των σχεδίων αναδιάρθρωσης της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας. Το ελληνικό κράτος διατηρεί τη συνέχειά του μέσα από τον δήθεν σταθεροποιητικό του ρόλο στην ευρύτερη περιοχή και την ταυτόχρονη πρόσδεσή του στην ευρω-νατοϊκή οικογένεια: διενεργώντας πολεμικές ασκήσεις με Κύπρο-Ισραήλ-Αίγυπτο σ' όλη την Μεσόγειο, στηρίζοντας έμπρακτα κάθε νατοϊκή επέμβαση στην ευρύτερη περιοχή κ.α. Η real politik της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας υπερασπίζεται την θεσμική-οικονομική ανωτερότητά του ελληνικού κράτους έναντι των γειτονικών: ενισχύοντας τον οικονομικό επεκτατισμό του σε όλα τα Βαλκάνια, επενδύοντας στην διπλωματική καταδίκη των γειτονικών κρατών.

Loca incertæ positione

T.H. Thema

Pr. Prefectura

Licet in Libro de Administratione Imperii

Και μέσα σε όλα αυτά, ο αριστερόστροφος πατριωτισμός αναγεννιέται: ο κυρίαρχος λαός συναντά το περήφανο έθνος, η ρητορική ΣΥΡΙΖΑ περί “αποκατάστασης των κοινωνικών αδικιών” επεκτείνεται στις “ρεαλιστικές πλύσεις στα ανοιχτά εθνικά ζητήματα”, το εθνικό μεγαλείο των προγόνων εκσυγχρονίζεται και κηνυγά το νέο αναπτυξιακό θαύμα της Ελλάδας χωρίς μνημόνια. Ουσιαστικά, η αριστερο-πατριωτική διαχείριση της εθνικής ατζέντας του ελληνικού κράτους πριμοδοτεί την εθνική ομοψυχία και ανάταση και γεννά νέες εθνοπλαϊκές συστρατεύσεις που στοιχίζονται πίσω από τα κυρίαρχα συμφέροντα κράτους και αφεντικών και εξασφαλίζουν εκ νέου την συνθήκη κοινωνικής ειρήνης που μας στραγγαλίζει αργά και βασανιστικά.

Αντίστοιχα, στην διπλανή χώρα, την Τουρκία, οι αλληλουχίες αγώνων και οι εξεγέρσεις που ξέσπασαν το προηγούμενο διάστημα ενάντια στην εκεί καπιταλιστική αναδιάρθρωση και την προϊούσα ισλαμοπόίηση του κράτους παρήγαγαν μια συστηματική κρίση την οποία οι πολιτικές-οικονομικές ελίτ έπρεπε να απαντήσουν προασπιζόμενοι τα συμφέροντά τους. Το συνεχόμενο καθεστώς έκτακτης ανάγκης με μια σειρά αφορμών (πολεμικές επιχειρήσεις στα ανατολικά ενάντια σε κουρδικά χωριά, απόπειρα πραξικοπήματος κ.α.) και η συστηματική τροφοδότηση των συντροπικών αντανακλαστικών της κοινωνίας φιλοδοξεί να παράγει μια φοβική κοινωνία, χειραγωγούμενη από το νέο συλλογικό εθνόφαντασιακό του οθωμανικού μεγαλείου που ενσαρκώνεται στην σύγχρονη καπιταλιστική ανάπτυξη της σημερινής Τουρκίας. Το τουρκικό κράτος κατάφερε γρήγορα να εξάγει την αυξανόμενη ένταση στο εσωτερικό του εμπλεκόμενο σε στρατιωτικές επιχειρήσεις στα νότια σύνορά του απέναντι στον “προαιώνιο εχθρό” του, τους κουρδικούς πληθυσμούς και στις 2 πλευρές της τουρκο-συριακής συνοριογραμμής. Ταυτόχρονα, όσοι δεν συμφωνούν με τις αποφάσεις του τουρκικού κράτους είναι εν δυνάμει εχθροί, συνωμότες και ενορχηστρωτές σκοτεινών σχεδίων που επιβουλεύονται τα τουρκικά συμφέροντα. Εξ ου και το διαρκές κυνήγι μαγισσών και η στρατιωτικοποίηση της καταστολής στο εσωτερικό της τουρκικής κοινωνίας. Παράλληλα όπως και στην Ελλάδα, οι πολιτικοί διαχειριστές και τα αφεντικά παράγουν και συντηρούν με κάθε αφορμή την διαρκή απειλή πολέμου ανάμεσα στα δύο κράτη. Η συστηματική απειλή πολεμικής και από τις δύο πλευρές των συνόρων έχει ξεκάθαρους σκοπούς: να παγιώσει το πρότυπο των εμπόλεμων κοινωνιών, να αποκρύψει την ωμή πραγματικότητα της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και στις δύο πλευρές των συνόρων, να μεταθέσει και να καταπνίξει την σύγκρουση γύρω από τα ανοικτά κοινωνικά ζητήματα και τις κοινωνικές ανάγκες.

Στα βόρεια και ενώ η πίεση για την εξεύρεση πλύσης στο μακεδονικό, εν όψει ένταξης της διπλανής χώρας σε NATO-E.E, είναι πιο ορατή από ποτέ, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ δείχνει να προσαρμόζεται στις εσωτερικές εθνικιστικές απαιτήσεις. Από τη μια, ετοιμάζει ένα δεύτερο “έντιμο συμβιβασμό” εξυπρετώντας τα εθνικά κεφάλαια και παίρνοντας τα αντίστοιχα ανταπλάγματα από την πγδ(της)μακεδονίας, που είναι από τους μεγαλύτερους υποδοχείς της ελληνικής επενδυτικότητας και από την άλλη διατυπώνται ότι το δικαίωμα του βέτο υπάρχει και θα χρησιμοποιηθεί, εάν οι γείτονες προσπαθήσουν να κλέψουν λίγο παραπάνω Μακεδονία από όση τους αντιστοιχεί. Στο παιχνίδι του ονόματος όμως έχει καταφέρει να κάνει δεξιούς και ακροδεξιούς να δουλεύουν για αυτή. Γιατί βραχυπρόθεσμα ποιός επωφελείται από την οχλαγωγία της δεξιάς γύρω από την ονοματοδοσία; Ποιανού η διαπραγματευτική δύναμη ενισχύεται όταν υπάρχει πίεση στο εσωτερικό του κράτους; Ποιανού η μεταρυθμιστική πολιτική απεγκλωβίζεται όταν η ατζέντα επικεντρώνεται στα εθνικά θέματα; Μα φυσικά η συγκυβέρνηση, αφού από την άλλη πλευρά δεν υπάρχει καμία ικανή πολιτική δύναμη να συγκροτήσει πολιτικά την εθνική δυσαρέσκεια. Οι χρήσιμοι ηλίθιοι που θα βάλουν μπροστά τα ελληνικά τους στήθια, έχουν βρεθεί και στεγάζονται σε όλο το οικοδόμημα της δεξιάς πολυκατοικίας.

Μακροπρόθεσμα όμως, οι ισορροπίες είναι πολύ λεπτές, καθώς σε μια χώρα όπου η δεξιά και ο εθνικισμός δεν έχουν αμελητέα σημασία, θα πρέπει να διαβάσουμε λίγο καλύτερα την επικινδυνότητα που κρύβεται στα εθνολαϊκά πανηγύρια για την Μακεδονία. Μέσα στο βόθρο των εθνικιστικών συλλαλητηρίων, οι φασίστες επιπλέουν καλύτερα από όλους. Μέσω αυτών όλοι αυτοί προσπαθούν να μονοπωλήσουν τον δημόσιο λόγο και χώρο και να διαδίδουν ελεύθερα το λόγο τους, χωρίς τον φόβο όλων όσων κατα καιρούς τους έχουνε καταδικάσει στην πολιτική αφάνεια. Εκεί μέσα δημιουργείται και αφυπνίζεται ένα νέο εθνικιστικό ακροατήριο το οποίο πολλοί εποφθαλμιούν να μαντρώσουν. Από την γραφικότητα των χριστιανοτατιμάν μέχρι τους χρυσαυγίτες που καταλαβαίνουν ότι μετά την ολοκλήρωση της δίκης τους ως "εγκληματική οργάνωση" θα πρέπει, αν θέλουν κάποιοι από αυτούς να παραμείνουν στην πολιτική ζωή, να μετατραπούν σε αυτό το πιο "σοβαρό" που τους φώναζε να γίνουν το βαθύ κράτος παλαιότερα. Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια δίνουν και τον απαραίτητο όγκο ώστε οι φασίστες να επιτεθούν σε καταλήψεις, αυτοοργανωμένους χώρους αγώνα και αγωνιζόμενους ανθρώπους. Από την επίθεση στον ΕΚΧ Σχολείο και τον εμπροσμό της κατάληψης libertatia στη Θεσσαλονίκη μέχρι την επίθεση στο αυτοδιαχειρίζομενο θέατρο Εμπρός στην Αθήνα αποδεικύεται ότι οι συγκεντρώσεις αυτές (και ό, τι εκπροσωπούν) είναι εξ ορισμού εχθρικές για όσους δεν βάζουν τον εαυτό τους δίπλα στα συμφέροντα κράτους και αφεντικών. Και εμείς δεν τον βάζουμε...

Διαχρονικά αλλά και τώρα, οι παρακρατικές επιθέσεις σε κατειλημένα εγχειρήματα και η εκστρατεία αστυνομικών εκκενώσεων τους συναντιούνται στρατηγικά στην ευρύτερη καταστατική πολιτική του ελληνικού κράτους. Μια στρατηγική που στην παρούσα συγκυρία εμπεριέχει ταυτόχρονα το χτύπημα των κινητοποιήσεων ενάντια στους πληστειριασμούς, την συκοφάντηση του αγώνα ενάντια στα νέα συστήματα ελέγχου και αποκλεισμού στα ΜΜΜ, την συνεχή κατασκευή διώξεων και την τρομοκράτηση όσων αγωνίζονται, την νομοθετική απαγόρευση των απεργιών, την επιβολή νέου σωφρονιστικού κώδικα στις φυλακές, το τσάκισμα κάθε εστίας αμφισβήτησης και αντίστασης. Όσοι στήνουν αναχώματα στην επέλαση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και αμφισβητούν το κλίμα κοινωνικής ειρήνευσης απέναντι στα σχέδια κράτους-αφεντικών, όλοι αυτοί και αυτές που συνεχίζουν να αναζητούν συλλογικές απαντήσεις μέσα από την παρουσία τους στους δρόμους, τους χώρους αγώνα, τους κοινωνικούς ταξικούς αγώνες συναποτελούν τον εσωτερικό εχθρό που ενοχλεί και πρέπει να χτυπηθεί: πολιτικά, ιδεολογικά, νομοθετικά, υλικά. Και δεν είναι τυχαίο ότι η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ με αφορμή μερικές συλληφτικές ακροδεξιών-ναζί (px.COMBAT 18, ΑΠΕΛΛΑ) επιχειρεί να αναβιώσει την χυδαία θεωρία των "2 άκρων" και να πλασάρει τον εαυτό της ως εγγυητή της δημόσιας τάξης και ασφάλειας βάζοντας στο ίδιο σακί όσους συνειδητά πολεμούν το κράτος, τα αφεντικά και τους φασίστες τους με μια δράκα παρακρατικών υπαλλήλων.

Η εθνική συνείδηση πεθαίνει εκεί που η ταξική συνείδηση καθλιεργείται και αναπτύσσεται.

Κανένα έθνος δε μας ενώνει με όσους καθημερινά μας καταδικάζουν στην φτώχεια και την ανασφάλεια της επιβίωσης. Δεν έχουμε τίποτα κοινό να υπερασπιστούμε με τα ντόπια αφεντικά και το κράτος αστυφύλακα που μας εξουσιάζει. Αντιθέτως, έχουμε πολλά κοινά να υπερασπιστούμε με όσους υφίστανται την ίδια ακριβώς καταπίεση στην Τουρκία, την Μακεδονία και σε όλες τις χώρες του κόσμου. Δεν πολεμάμε για κανένα θεό, αφέντη, πατρίδα ακριβώς όπως είμαστε πάντοτε ενάντια σε όλους τους πολέμους που κάνουν τα κράτη. Είμαστε όμως μαζί με όσους πολεμούν για να κτίσουν μια άλλη κοινωνία γιατί ξέρουμε ότι αυτό δεν θα μας χαριστεί και γίατο ακριβώς πολεμάμε και εμείς. Στις φιέστες των αφεντικών δεν στοιχιζόμαστε από πίσω τους κουνώντας σπηματικά αλλά βρισκόμαστε πάντα στην απέναντι πλευρά οργανώνοντας τις δικές μας συγκεντρώσεις απέναντι στο κράτος και τους εθνικισμούς τσακίζοντας τον φασισμό και στήνοντας οδοφράγματα σε όσους τον επιβάλλουν. Μέσα από τους αγώνες μας στους χώρους δουλειάς με απεργίες και διεκδικήσεις που ανατρέπουν τα αυτονόπτα των αφεντικών, μέσα στις γειτονιές στήνοντας δομές και σχηματίζοντας συνελευσεις-κοινότητες που προωθούν την χειραφέτηση από το κράτος, μέσα από τη δράση που επιστρέφει πίσω ένα κομμάτι της βίας που δεχόμαστε καθημερινά και αμύνεται μπροστά στην επιθετικότητα του κράτους, κάνουμε πράξη την κοινωνία που θέλουμε να ζήσουμε.

Κανένα όνομα δε μας χωρίζει γιατί τα κράτη, η ιστορία, τα σύνορα και τα έθνη φτιάχτηκαν και φτιάχνονται από τους νικητές του κοινωνικού πολέμου και εξυπηρετούν τα δικά τους συμφέροντα. Δεν ψάχνουμε στην ιστορία για να βρούμε την καταγωγή μας αλλά κοιτάμε τους αγώνες του παρελθόντος για να μάθουμε και να γίνουμε καλύτεροι. Στον τόπο που ζούμε δεχόμαστε τη διαφορετικότητα και αναγνωρίζουμε την ταυτότητα που θέλει να εκφράσει καθένας από εμάς αλλά δεν διακρίνουμε με βάση τη φυλή, το φύλο, τη θρησκεία, τη σεξουαλική προτίμηση, το χρώμα. Η αλληλεγγύη είναι το συνδετικό μας στοιχείο, το πιο δυνατό μας όπλο και δεν θα αφήσουμε τις ΜΚΟ και την ξεφυλλισμένη αριστερά να παραχαράξει τη σημασία της.

Κανένα κράτος δε θα γίνει δικό μας γιατί δεν πιστεύουμε στη θεωρία των σταδίων ούτε ότι για να μπορέσεις να απολαύσεις τους καρπούς της ανθρώπινης δημιουργικότητας, της εργασίας και της θέρμης των κοινωνικών σχέσεων θα πρέπει να αποκτήσεις εξουσία έναντι άλλων. Καταλαμβάνουμε τον δημόσιο χώρο και λόγο και προσπαθούμε να τον απαλλάξουμε από τη βία της εκμετάλλευσης. Αναγνωρίζουμε ότι η μόνη ρεαλιστική πρόταση ξεπεράσματος της κοινωνικής κρίσης είναι η κοινωνική επανάσταση και η προσπάθεια να αγγίξουμε την αυτονομία. Άλλα γνωρίζουμε ότι ο δρόμος για αυτή περνάει μέσα από τον πόλεμο στα αφεντικά και το κράτος.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΤΡΙΔΕΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ , ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ !

